

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJI

Nedjelja, 27. prosinca 2009

Obitelj je slika Boga

Video

Draga braćo i sestre!

Danas se slavi Nedjelja svete obitelji. Možemo se ponovno uživjeti u ulogu pastira iz Betlehema koji, tek što primiše anđelov navještaj, pohitiše u spilju gdje pronađoše "Mariju, Josipa i novorođenčce gdje leži u jaslama" (Lk 2,16). Zaustavimo se i mi u razmatranju nad tim prizorom i razmišljajmo o njegovu značenju. Prvi svjedoci Kristova rođenja, pastiri, našli su ondje ne Djetešce Isusa, već malu obitelj: majku, oca i tek rođeno dijete. Bog se htio objaviti rođenjem u ljudskoj obitelji te je stoga ljudska obitelj postala slika Boga! Bog je Trojstvo, on je zajedništvo ljubavi a obitelj je, uza svu razliku koja postoji između Božjega otajstva i ljudskog stvorenja, njegov izraz koji odražava neistraživi misterij Boga ljubavi. Muškarac i žena, stvoreni na Božju sliku, postaju u braku "jedno tijelo" (Post 2,24), to jest zajednica ljubavi koja rađa novi život. Ljudska obitelj, u stanovitom smislu, je slika Trojstva po interpersonalnoj ljubavi i po plodnosti ljubavi.

Današnja nam liturgija predstavlja poznati događaj iz evanđelja o dvanaestogodišnjem Isusu koji je ostao u hramu, u Jeruzalemu, bez znanja svojih roditelja, koji su ga, začuđeni i zabrinuti, pronašli nakon tri dana gdje razgovara sa učiteljima. Majci koja ga je zamolila objašnjenje, Isus odgovara da mora "biti u onomu" što pripada njegovu Ocu, u domu svoga Oca, to jest Boga (usp. Lk 2,49). U tome događaju vidimo dječaka Isusa puna gorljivosti prema Bogu i prema hramu. Zapitajmo se: od koga je Isus naučio ljubav prema "onomu" što je Oca njegova? Sigurno da je kao sin duboko poznao svoga Oca, Boga, da je ima duboki trajni odnos s Njim, ali, kao pripadnik jedne konkretne kulture, sigurno da je od roditelja naučio molitve i ljubav prema hramu i Izraelovim institucijama. Možemo, dakle, reći da je Isusova odluka da ostane u hramu prije svega plod

njegova dubokog odnosa s Ocem, ali također plod odgoja primljena od Marije i Josipa. Možemo ovdje nazrijeti istinski smisao kršćanskoga odgoja: to je plod suradnje između odgojitelja i Boga kojoj treba uvijek težiti. Kršćanska je obitelj svjesna da su djeca Božji dar i plan. Stoga ih ne može smatrati vlastitim posjedom, nego, služeći u njima Božjem naumu, pozvana je poučiti ih većoj slobodi, a ta se sastoji u tome da kažu svoj "da" Bogu kako bi vršili njegovu volju. Djevica Marija je savršeni uzor toga "da". Njoj povjerimo sve obitelji, moleći osobito za njihovo dragocjeno odgojno poslanje.